

Kniha Daniel – sedemdesiatštyri

Odhaľovanie prorockej skladačky: Ezechielove ohavnosti, cirkev posledných dní a znamenie šelmy

Jeff Pippenger

2024-02-07

Štyri ohavnosti ôsmej kapitoly Ezechiela vedú vedenie Božej laodicejskej cirkvi posledných dní k tomu, aby sa klaňalo slnku, a tým prijalo znamenie šelmy. Nasledujúca kapitola, ktorá je tým istým videním, znázorňuje tých v Božej cirkvi posledných dní, ktorí prijímajú Božiu pečať. Sestra Whiteová nás informuje, že spečatenie v deviatej kapitole Ezechiela je totožné so spečatením predstaveným v siedmej kapitole Zjavenia. Boh súdi národ v jeho tretej a štvrtej generácii a štyri ohavnosti Ezechiela označujú štyri generácie vzbury, ktorá sa začala v roku 1863, keď laodicejský adventizmus zaviedol falzifikát dvoch tabúl Habakuka, ktoré boli dané ako symbol zmluvného vzťahu medzi Bohom a Jeho ľudom, tak ako boli dve tabule Desatora dané na počiatku starovekého Izraela.

Áronovo zlaté teľa bolo falošným obrazom, symbolom vzbury, ktorý sa zjavil práve v čase, keď Boh vytváral dve dosky predstavujúce pravý obraz žiarlivosti. Áronovo zlaté teľa bolo predobrazom falošnej mapy z roku 1863, ktorá z posolstva odstránila „sedem časov“ z 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly spolu s ďalšími časovými proroctvami. Tak laodicejský adventizmus postavil obraz žiarlivosti už na samom začiatku svojej histórie, ako to urobil Áron na počiatku dejín starovekého Izraela a ako to urobil Jeroboam na počiatku dejín severného kráľovstva Efraima.

„Sedem časov“ z Levitika dvadsiatej šiestej kapitoly bolo prvým časovým proroctvom, ktorému bol Miller vedený porozumieť, a bolo to prvým klenotom prorockého času odloženým nabok pri vzbury roku 1863. Rok 1863 označil začiatok zakrývania klenotov Millerovho sna a zavádzania falšovaných klenotov a mincí. „Sedem časov“ bolo uholným kameňom, ktorý stavitelia zavrhlí. V roku 1863 to boli tí, ktorí boli staviteľmi milleritského chrámu, čo odložili nabok uholný kameň „siedmich časov“, no v posledných dňoch je tento kameň teraz hlavou uhla. Tento kameň predstavoval Skalu vekov a bol tiež predstavený dňom, ktorý učinil Hospodin, lebo bol symbolom sobotného odpočinku pre zem. V roku 1844 milleritský adventizmus pokarhal Jeroboamov falošný systém uctievania a oddelil sa od „zhromaždenia posmievačov“, ktorí sa „radovali“ nad prvým sklamaním.

Stavitelia dostali pokyn, aby sa nikdy nevracali do „zhromaždenia posmievačov“, tak ako judský prorok dostal pokyn, aby sa vrátil do Jeruzalema inou cestou, než aká ho priviedla do roku 1844. Cesta, ktorá ho priviedla do roku 1844, bola cestou, z ktorej vyšiel, totiž protestantizmom, a v tejto dejinnej línii sa protestantizmus stal odpadlickým protestantizmom. Staviteľom bolo prikázané, aby sa nikdy nevracali do „zhromaždenia posmievačov“, a bolo im nariadené, aby nejedli ich pokrm ani nepili ich vodu. Stavitelia zjedli malú knižku, ktorá bola v ruke anjela v roku 1840, a ten pokrm bol v ich ústach sladký.

Jedenie a pitie proroctva predstavuje metodológiu používanú pri štúdiu Biblie. Milleritom bol daný osobitný spôsob skúmania Božieho slova a tieto pravidlá vytvorili úplne odlišné biblické poslanstvo od toho, ktoré so svojou skazenou metodológiou vytvárali teológovia odpadlickeho protestantizmu a katolicizmu. Staviteľia, ktorí sú zároveň aj judským prorokom, sa nemali vrátiť a jesť ani piť z metodológie ani odpadlickeho protestantizmu, ani katolicizmu. Judský prorok však urobil práve to, a tým označil, že laodicejský adventizmus urobí práve to isté v roku 1863, lebo v roku 1863 použili teologické argumenty odpadlickeho protestantizmu, aby odmietli Millerovo uplatnenie „sedemnásobku“, a tak postavili Áronove a Jeroboamove obrazy žiarlivosti. Vtedy sa začala prvá generácia laodicejského adventizmu.

Keď prorok z Judska prišiel do styku s Jeroboamom, vydal sa na cestu späť do Judska, no nikdy sa tam nedostal. Tento prorok predstavuje adventizmus Laodicey, ktorý podľa inšpirácie vstúpil do milleritského hnutia v roku 1856. Sestra Whiteová nikdy neustúpila od označenia adventizmu za Laodiceu a neexistuje nijaký biblický dôkaz, že by sa Laodicea niekedy zmenila. Sú jednotlivci, ktorí opúšťajú svoju vlastnú osobnú laodicejskú skúsenosť, no ako cirkev má byť Laodicea vyvrhnutá z úst Pána, lebo Laodicea znamená „ľud súdený“. Adventizmus používa túto definíciu na tvrdenie, že predstavuje cirkev, ktorá existuje počas obdobia súdu v nebeskej svätyni. Vo svojej slepote uznávajú prvok vyšetrojúceho súdu vo význame Laodicey, no nedokážu vidieť vykonávací súd, ktorý je v ich mene jasne vyjadrený.

Anjelovi cirkvi v Laodicei napíš: Toto hovorí Amen, verný a pravdivý svedok, počiatok Božieho stvorenia: Poznám tvoje skutky, že nie si ani studený, ani horúci; kiež by si bol studený alebo horúci. A tak, pretože si vlažný, ani studený, ani horúci, vyplujem ťa zo svojich úst. Pretože hovoríš: Som bohatý, zbohatol som a nič nepotrebujem; a nevieš, že si biedny, poľutovaniahodný, chudobný, slepý a nahý. Zjavenie 3:14–17.

Júdsky prorok napokon skončí pochovaný spolu s falošným prorokom, ktorý ho oklamal, aby jedol jeho pokrm a pil jeho nápoj. Obaja napokon spočinú v tom istom hrobe a lživý prorok z Bétela (falošná cirkev) ho pri jeho smrti nazve bratom.

V Bételi býval jeden starý prorok; a prišli jeho synovia a rozprávali mu o všetkých skutkoch, ktoré muž Boží toho dňa vykonal v Bételi; aj slová, ktoré hovoril kráľovi, rozpovedali svojmu otcovi. A ich otec im povedal: Ktorou cestou odišiel? Lebo jeho synovia videli, ktorou cestou odišiel muž Boží, ktorý prišiel z Júdu. A povedal svojim synom: Osedlajte mi osla. I osedlali mu osla a on naň vysadol, išiel za mužom Božím a našiel ho sedieť pod dubom. A povedal mu: Či si ty ten muž Boží, ktorý prišiel z Júdu? A on povedal: Som. Nato mu povedal: Pod' so mnou domov a zjedz chlieb. Ale on povedal: Nemôžem sa s tebou vrátiť ani vojsť s tebou; ani nebudem jesť chlieb ani piť vodu s tebou na tomto mieste. Lebo mi bolo povedané skrze slovo Hospodinovo: Nebudeš tam jesť chlieb ani piť vodu, ani sa nevrátiš cestou, ktorou si prišiel. On mu povedal: Aj ja som prorok ako ty, a anjel ku mne prehovoril skrze slovo Hospodinovo a povedal: Priveď ho naspäť so sebou do svojho domu, aby jedol chlieb a pil vodu. Ale klamal mu. A tak sa s ním vrátil a jedol chlieb v jeho dome a pil vodu. A stalo sa, keď sedeli pri stole, že slovo Hospodinovo prišlo k prorokovi, ktorý ho priviedol späť. A zvolal na muža Božieho, ktorý prišiel z Júdu, hovoriac: Takto vraví Hospodin: Pretože si sa vzoprel výroku Hospodinovmu a neostríhal si prikázania, ktoré ti prikázal Hospodin, tvoj Boh, ale vrátil si sa a

jedol chlieb a pil vodu na mieste, o ktorom ti povedal: Nejedz chlieb a nepi vodu, tvoje mŕtve telo nepríde do hrobu tvojich otcov. 1 Kráľov 13:11–22.

Posolstvo druhého anjela v lete roku 1844 spočívalo v určení, že protestantské cirkvi padli a stali sa dcérami katolicizmu. Milleritský adventizmus vyzýval mužov i ženy, aby tieto denominácie opustili, lebo zotrvanie v nich znamenalo duchovnú a večnú smrť. Lživý prorok z Bétela predstavuje náboženský systém ustanovený v Bételi Jeroboámom. Bol to systém, ktorý vztýčil obraz šelme, a šelma, ktorá bola napodobnená, je šelmou katolicizmu. Protestanti sa naďalej označovali za protestantov, no zároveň ďalej zachovávali deň slnka ako deň bohoslužby, čo je znamením autority katolicizmu.

Protestanti tvrdia, že sú protestantmi, hoci jedinou definíciou protestanta je protestovať proti Rímu, a tým je ich vyznanie obrazom rímskej cirkvi, lebo ona sa vyznáva za kresťanskú inštitúciu, hoci pre toto tvrdenie nemá nijaké biblické oprávnenie. Jej nárok je založený na prázdnej autorite tradície a zvyku, čo je tá istá falošná autorita, ktorú používa protestantizmus, keď o sebe tvrdí, že je protestantský. Je to tá istá logika, ktorá zaslepila adventistov siedmeho dňa, aby verili, že ako Laodicejci sú stále v bezpečnom zmluvnom vzťahu. Je to tá istá falošná autorita, ktorú hlásal staroveký Izrael, keď vyhlasoval: „Chrám Hospodinov, chrám Hospodinov sme my.“

„Židovský ľud toto varovanie nevzal na vedomie. Zabudli na Boha a stratili zo zreteľa svoje vznešené privilégium byť Jeho zástupcami. Požehnania, ktoré prijali, nepriniesli svetu nijaké požehnanie. Všetky svoje prednosti si privlastnili na vlastné oslávenie. Okradli Boha o službu, ktorú od nich vyžadoval, a svojich blížnych obrali o náboženské vedenie a svätý príklad. Ako obyvatelia predpotopného sveta nasledovali každú predstavu svojich zlých srdc. Tak spôsobili, že posvätné veci vyzerali ako fraška, keď hovorili: ‚Chrám Hospodinov, chrám Hospodinov, chrám Hospodinov je toto‘ (Jeremiáš 7:4), a pritom zároveň prekrúcali Boží charakter, zneuctvovali Jeho meno a poškvŕňovali Jeho svätyňu.“

„Vinári, ktorí boli ustanovení za správcov Pánovej vinice, spreneverili sa zverenej dôvere. Kňazi a učители neboli vernými vychovávateľmi ľudu. Nestavali pred nich Božiu dobrotu a milosrdenstvo ani Jeho nárok na ich lásku a službu. Títo vinári hľadali vlastnú slávu. Túžili si privlastniť ovocie vinice. Ich úsilím bolo priťahovať pozornosť a pocty k sebe samým.“
Kristove podobenstvá, 292.

V roku 1863 sa hnutie milleritov skončilo, no v roku 1856 už prestalo byť hnutím filadelfských. Posolstvo Mojžiša („sedem časov“), ktoré predložil Eliáš (William Miller), bolo odmietnuté a toto odmietnutie bolo založené na metodológii lživého proroka z Bétela. Rok 1863 bol koncom šesťdesiatich piatich rokov, ktoré sa začali v roku 1798, a bol koncom proroctva siedmej kapitoly Izaiáša.

A stalo sa za dní Achaza, syna Jotama, syna Uzijáša, judského kráľa, že Récín, sýrsky kráľ, a Pekach, syn Remaliášov, izraelský kráľ, vytiahli proti Jeruzalemu, aby bojovali proti nemu, ale nemohli ho premôcť. A domu Dávidovmu bolo oznámené: Sýria sa spojila s Efraimom. Vtedy sa zachvelo jeho srdce i srdce jeho ľudu, ako sa stromy lesa chvejú vo vetre. Potom Hospodin povedal Izaiášovi: Vyjdi teraz v ústrety Achazovi, ty i Šeár-Jášub, tvoj syn, ku koncu vodovodu horného rybníka na ceste k valchárovmu poľu. A povedz mu: Daj si pozor a

zachovaj pokoj; neboj sa a nech tvoje srdce neklesá pre tie dva ohorené konce dymiacich polien, pre prudký hnev Récína so Sýriou a syna Remaliášovho. Pretože Sýria, Efraim a syn Remaliášov zamýšľali proti tebe zlo a vraveli: Vytiahnime proti Judsku, vydesme ho, urobme si v ňom trhlínu a ustanovme uprostred neho kráľa, syna Tabeelovho. Takto hovorí Pán Hospodin: Nestane sa to ani sa to nesplní. Lebo hlavou Sýrie je Damask a hlavou Damasku je Récín; a do šesťdesiatich piatich rokov bude Efraim rozdrvený tak, že už nebude ľudom. A hlavou Efraima je Samária a hlavou Samárie je syn Remaliášov. Ak neuveríte, veru neobstojíte. Izaiáš 7:1–9.

Šesťdesiatpäťročné proroctvo ôsmeho verša označuje, že „v priebehu“ obdobia šesťdesiatich piatich rokov bude severné kráľovstvo desiatich kmeňov odvedené do zajatia. Videnie bolo zaznamenané v roku 742 pred Kr. a o devätnásť rokov neskôr, v roku 723 pred Kr., bol Efraim rozptýlený a odvečený do zajatia Asýřanmi. V roku 677 pred Kr., na konci šesťdesiatich piatich rokov, bol kráľ Menaše zajatý a odvedený do Babylonu. Východiskový bod v roku 742 pred Kr. označuje občiansku vojnu medzi severným kráľovstvom a južnými kráľovstvami Izraela, práve tak ako rok 1863 označuje samotný stred občianskej vojny v Spojených štátoch medzi Severom a Juhom. Proroctvo bolo Izaiášom vyhlásené v doslovnej nádhernej krajine (Júdu) a proroctvo roku 1863 sa naplnilo v duchovnej nádhernej krajine (v Spojených štátoch).

V rámci šesťdesiatpäťročného proroctva sa nachádzajú tri medzníky. Po občianskej vojne v roku 742 pred Kr. nasleduje o devätnásť rokov rozptýlenie severného kráľovstva, v roku 723 pred Kr. Na konci šesťdesiatich piatich rokov bolo rozptýlené južné kráľovstvo. Proroctvo, vrátane svojho začiatku i konca, predstavuje obe Božie „rozhorčenia“ proti severnému a južnému kráľovstvu a týmto dvom rozhorčeniam predchádza na ich východiskových bodoch devätnásť rokov a po ich naplnení nasleduje ďalších devätnásť rokov.

Celá chiastická štruktúra označuje obdobie občianskej vojny medzi severom a juhom, ktoré vyznačuje začiatok i koniec. Uprostred začiatku a konca boli obaja protivníci občianskej vojny odvečení do otroctva a v priebehu šesťdesiatich piatich rokov, počas ktorých sú zo svojho vzájomne rozptýleného stavu otroctva zhromažďovaní do jedného národa, dospejú k roku 1863, čo je dátum Vyhlásenia o oslobodení otrokov, ktoré oslobodilo otrokov. Proroctvo o občianskej vojne v doslovnom Júdsku sa uzatvára pri občianskej vojne v duchovnom Júdsku, lebo Ježiš vždy znázorňuje koniec veci jej začiatkom, pretože On je Alfa i Omega.

Dejiny roku 1863 boli znázornené dejinami roku 742 pred Kr., keď prorok Izaiáš spolu so svojim synom doručil posolstvo bezbožnému judskému kráľovi (Achazovi). Rok 742 pred Kr. je v danej stati predstavený svedectvom kráľa Achaza, ktorý bol kráľom Judska, zrušil bohoslužobnú službu v Božej svätyni a dal svojmu veľkňazovi postaviť vzor sýrskeho chrámu priamo v priestoroch Božej pozemskej svätyně.

V dejinách bezbožného kráľa Achaza (označených Izaiášovým proroctvom ako rok 742 pred Kr.) vodca Jeruzalema uviedol do Božej cirkvi uctievanie pohanstva (katolicizmu), práve tak, ako sa laodicejský adventizmus vrátil k metodológii odpadlickeho protestantizmu, aby zavrhol posolstvo Mojžiša, ktoré bolo odovzdané prostredníctvom Eliáša. V roku 742 pred Kr. Izaiáš konfrontoval bezbožného kráľa Judska na konci vodovodu horného rybníka, pri súkenníkovom poli, a keď tak

urobil, vzal so sebou aj svojho syna. Meno jeho syna bolo znamením, a keď prorok z Judska konfrontoval kráľa Jeroboáma, dal mu tiež znamenie.

Hľa, ja i deti, ktoré mi dal Hospodin, sme na znamenia a na divy v Izraeli od Hospodina zástupov, ktorý prebýva na vrchu Sion. Izaiáš 8,18.

Meno Izaiášovho syna „Šear-jášub“ znamená „ostatok sa navráti“. Tí, ktorí „sa navracajú“ a tvoria ostatok, sú tí, ktorí očakávajú Pána v čase odkladu.

A budem čakať na Hospodina, ktorý skrýva svoju tvár pred domom Jákobovým, a budem na neho očakávať. Hľa, ja a deti, ktoré mi dal Hospodin, sme na znamenia a na divy v Izraeli od Hospodina zástupov, ktorý prebýva na vrchu Sion. Izaiáš 8,17.18.

Keď Izaiáš prichádza do styku s bezbožným kráľom Achazom v roku 742 pred Kr., predstavuje tých, ktorí „očakávali“, lebo všetci proroci hovoria o posledných dňoch, a tí, ktorí „očakávajú“ v posledných dňoch, sú tí, ktorí prešli prvým sklamaním. Jeremiáš sa domnieval, že Boh klamal a zdržal dážď, a Izaiáš sa nazdáva, že Boh skryl „svoju tvár pred domom Jákobovým“, ale Izaiáš sa rozhoduje, že bude očakávať a hľadiť na Hospodina, čo predstavuje „múdрых“ počas času meškania videnia. Tí, ktorí sa skutočne vrátili a oddelili drahocenné od ničomného a mali sa stať Božími ústami, boli zapečatení, a preto stoja v protiklade k tým, ktorí prijímajú znamenie šelmy.

A mnohí spomedzi nich sa potknú a padnú a budú dolámaní a budú polapení do osídla a budú zajatí. Zviaž svedectvo, zapečať zákon medzi mojimi učeníkmi. A ja budem čakať na Hospodina, ktorý skrýva svoju tvár pred domom Jakobovým, a budem na neho očakávať. Hľa, ja a deti, ktoré mi dal Hospodin, sme na znamenia a na divy v Izraelovi od Hospodina zástupov, ktorý prebýva na vrchu Sion. A keď vám povedia: Dopytujte sa duchov a veštcov, ktorí šeptajú a mrmlú — či sa nemá ľud dopytovať svojho Boha? Či sa má za živých obracať k mŕtvym? K zákonu a k svedectvu! Ak nehovoria podľa tohto slova, niet v nich svetla. Izaiáš 8:16–20.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Toto nie sú slová sestry Whiteovej, ale slová Pánove, a Jeho posol mi ich dal, aby som ich odovzdal vám. Boh vás vyzýva, aby ste už viac nepracovali proti Jeho zámerom. Bolo dané mnoho poučenia o mužoch, ktorí sa hlásia ku kresťanstvu, no pritom zjavujú vlastnosti satana, duchom, slovom i skutkom marí postup pravdy a určite kráčajú po ceste, po ktorej ich vedie satan. Vo svojej zatvrdilosti srdca sa zmocnili authority, ktorá im nijako nepatrí a ktorú by nemali vykonávať. Hovorí veľký Učiteľ: ‚Prevrátim, prevrátim, prevrátim.‘ Muži v Battle Creek hovoria: ‚Chrám Hospodinov, chrám Hospodinov sme my,‘ no používajú obyčajný oheň. Ich srdcia nie sú zmäkčené ani podrobené Božou milosťou.“ Manuscript Releases, zväzok 13, 222.